

ΕΟΡΤΑΣΤΙΚΟ ΤΡΙΗΜΕΡΟ ΣΤΑ ΓΙΑΝΝΕΝΑ

ΤΗΣ ΙΔΙΑΣ

ΜΗΛΟ + ΘΑΝΑΤΟΣ +... +...

Πλέθρον, 1980

ΔΙΑΚΟΠΕΣ ΧΩΡΙΣ ΠΤΩΜΑ

Άκμων, 1980· Εκδόσεις Καστανιώτη, 1997

ΕΟΡΤΑΣΤΙΚΟ ΤΡΙΗΜΕΡΟ ΣΤΑ ΓΙΑΝΝΕΝΑ

Νεφέλη, 1982· Κέδρος, 2001· Εκδόσεις Πατάκη, 2025

Η ΦΑΡΣΑ

Κέδρος, 1982· Εκδόσεις Πατάκη, 2010

ΜΕΞΙΚΟ

Κέδρος, 1988

ΧΟΙΡΟΚΑΜΗΛΟΣ

Κέδρος, 1992

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΟΥ ΦΛΙΠΕΡ

Εκδόσεις Καστανιώτη, 1998

ΖΙΓΚ ΖΑΓΚ ΣΤΙΣ ΝΕΡΑΝΤΖΙΕΣ

Κέδρος, 1999· Μεταίχμιο, 2012· Εκδόσεις Πατάκη, 2020

Ο ΖΕΣΤΟΣ ΚΥΚΛΟΣ

Ελληνικά Γράμματα, 2000

ΔΑΜΑΖΟΝΤΑΣ ΤΟ ΚΤΗΝΟΣ

Κέδρος, 2003

ΑΧΤΙΔΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

Κέδρος, 2005

ΕΥΑ

Εκδόσεις Πατάκη, 2009

ΝΑ ΝΙΩΘΕΙΣ ΜΠΛΕ, ΝΑ ΝΤΥΝΕΣΑΙ ΚΟΚΚΙΝΑ

Εκδόσεις Πατάκη, 2011

ΤΙ ΜΕΝΕΙ ΑΠΟ ΤΗ ΝΥΧΤΑ

Εκδόσεις Πατάκη, 2015

ΜΠΟΡΕΙΣ;

Εκδόσεις Πατάκη, 2017

ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Εκδόσεις Πατάκη, 2018

Η ΤΕΧΝΗ ΝΑ ΜΗΝ ΑΙΣΘΑΝΕΣΑΙ ΤΙΠΟΤΑ

Εκδόσεις Πατάκη, 2022

ΕΡΣΗ ΣΩΤΗΡΟΠΟΥΛΟΥ

*Εορταστικό τριήμερο
στα Γιάννενα*

ΝΟΥΒΕΛΑ

Θέση υπογραφής δικαιούχου δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας,
εφόσον αυτή προβλέπεται από τη σύμβαση.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως, άνευ γραπτής αδείας του εκδότη ή κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη — Σύγχρονη ελληνική λογοτεχνία / Πεζογραφία – 598

Έρση Σωτηροπούλου, *Εορταστικό τριήμερο στα Γιάννενα*

Επιμέλεια έκδοσης: Ελένη Κεχαγιόγλου

Διορθώσεις: Δέσποινα Ζηλφίδου

Σχεδιασμός εξωφύλλου: Πάρις Μέξης

Φωτοστοιχειοθεσία: Χριστίνα Κωνσταντινίδου

Copyright© Εκδόσεις Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη)

και Έρση Σωτηροπούλου, 2025

Πρώτη έκδοση από τις εκδόσεις Νεφέλη, Αθήνα, 1982

Δεύτερη έκδοση από τις εκδόσεις Κέδρος, Αθήνα, 2001

Νέα έκδοση από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Μάρτιος 2025

KET Z 822 ΚΕΠ 126/25

ISBN 978-618-07-1098-4

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΙΡΩΝΗ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 210.52.05.600,
801.100.2665, FAX: 210.36.50.069 • ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ,
ΤΗΛ.: 210.38.31.078 • ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: Ν. ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΟΥ 122, 563 34 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ,
ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, FAX: 2310.70.63.55 • Web site: <http://www.patakis.gr>
• e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

*Μικρό κεφάλι, μυτερή γλώσσα, στόμα λαγού
δεν με δαγκώνει αλλά με φιλά απαλά.
Σώμα πιθήκων και κεφάλι αγνού
θα με καταβροχθίσει σιγά σιγά.*

Γιάννενα 27 Οκτωβρίου

Φτάσαμε γύρω στις πέντε το απόγευμα. Στην είσοδο της πόλης ένας κοντός χωροφύλακας με γουρουνίσια μάτια μάς έδειξε τον δρόμο για το ξενοδοχείο Εσπέρια. «Έχω κρατήσει δωμάτιο εκεί» είπε ο φίλος δίπλα μου και γύρισε το κουμπί του ραδιοφώνου να βρει κάποιο σταθμό της προκοπής. Κοίταξα έξω από το παράθυρο. Μια μικρόσωμη γυναίκα ξεκλείδωσε μια πόρτα, έσπρωξε μέσα δυο παιδιά με βελούδινα παλτά κι αφού μας έριξε μια ενοχλημένη ματιά, χώθηκε κι αυτή μέσα βροντώντας πίσω της την πόρτα. «Θα βρέξει» είπα για να πω κάτι. Στο μπαλκόνι απέναντι, ένας άντρας με λαστιχένιες παντόφλες προσπαθούσε στις μύτες των ποδιών του να στερεώσει μια σημαία στο κοντάρι της. «Είναι μια περιοχή

του κώλου, δεν μπορείς ν' ακούσεις μουσική» γρύλισε κι έκλεισε το ραδιόφωνο. Βαριά σύννεφα είχαν κατέβει χαμηλά. Ένα κοπάδι σπουργίτια πετούσε δίπλα μας πάνω από ένα άχτιστο οικόπεδο. «Φταίει η κεραία» είπα.

Το ξενοδοχείο ήταν τριώροφο, χτισμένο πρόσφατα στην άκρη ενός αδιέξοδου. Στη ρεσεψιόν δεν υπήρχε κανείς κι αυτός μ' έστειλε πίσω στο γκαράζ να φωνάξω κάποιον. Έξω στον δρόμο η βροχή είχε αρχίσει να πέφτει με βαριές, αραιές σταγόνες. Το γκαράζ ήταν έρημο κι ακουγόταν μόνο ο θόρυβος της αντλίας του νερού σαν να ανάσαινε. Ξαναμπήκα στο ξενοδοχείο από την πίσω πόρτα. Ένα μεγάλο και φωτισμένο δωμάτιο που θύμιζε κουζίνα οδηγούσε σε έναν στενό, σκοτεινό διάδρομο. Στο τέλος του ο διάδρομος φάρδαινε και δημιουργούσε έναν χώρο αρκετό για να τοποθετηθούν μια τηλεόραση με τη βάση της, ένα χαμηλό τραπέζι και δυο τρία φουσκωτά καναπεδάκια ντυμένα με πράσινη ταπετσαρία. Τρεις γέροι παρακολουθούσαν το πρόγραμμα

της τηλεόρασης μέσα στο σκοτάδι. «Δεν υπάρχει κανείς στη ρεσεψιόν;» ρώτησα. Ο ένας από τους τρεις μού έριξε μια αδιάφορη ματιά και συνέχισε να κοιτάζει την οθόνη. Οι άλλοι δεν φάνηκαν να άκουσαν. «Για τη ρεσεψιόν!» φώναξα πάλι. Έμειναν ασάλευτοι. Τα πρόσωπά τους ήταν διαφανή και ταυτόχρονα αδιαπέραστα στο κοκκοειδές φως που έριχνε το βίντεο. Βγήκα πάλι έξω. Στην είσοδο του ξενοδοχείου βρήκα τον φίλο μου να εξηγεί με μεγάλες χειρονομίες κάτι που δεν κατάλαβα σε μια κοντή, κοκκινοπρόσωπη υπηρέτρια. «Μάλιστα, κύριε» έλεγε αυτή συνεχώς κι έκρυβε τα χέρια της στην ποδιά της.

«Ροβινσώνα».

«Μη με λες Ροβινσώνα».

Άρχισα να γδύνομαι.

Εγώ δουλεύω ή μάλλον δούλευα σ' ένα μικρό εστιατόριο πάνω στον δρόμο Αγρίνιο-Ιωάννινα. Υπάρχει ένα βενζινάδικο εκεί δίπλα

κι έτσι η πελατεία ήταν και πολλή και σίγουρη. Κυρίως πρόκειται για καμιονίστες ή φορτηγατζήδες που ανεβαίνουν γεμάτοι προς τον βορρά και γυρίζουν άδειοι μετά δυο τρεις μέρες. Αυτοί ήταν οι καλύτεροι πελάτες μας. Συχνά όμως σταματούσαν και εκδρομείς με πολυάριθμες οικογένειες και τότε ο ιδιοκτήτης έβριζε μέσα απ' τα δόντια του γιατί αυτοί έφερναν έτοιμα φαγητά μαζί τους και σε μας χρεώνονταν μόνο για ποτά και φρούτα. «Πάμε στα Γιάννενα» έλεγαν όλοι και σφούγγιζαν με λαδωμένες χαρτοπετσέτες το στόμα τους. Όταν τελείωναν το φαΐ τους, σηκώνονταν, ρεύονταν κι έλεγαν «Δρόμο για τα Γιάννενα τώρα». Εγώ δεν είχα πάει ποτέ στα Γιάννενα. Έτσι, εκείνο το μεσημέρι γύρω στις τρεις, μόλις είδα το Ρενό 4L να σταματάει μπροστά στο μαγαζί, τελείωνα το πλύσιμο των πιάτων, κι όταν ο οδηγός του μου πρότεινε μια τριήμερη βόλτα στα Γιάννενα, εγώ δεν είχα παρά να ταχτοποιήσω τα καθαρά ποτήρια σ' έναν τσίγκινο δίσκο πλάι στον νεροχύτη και να

πηδήσω στο αυτοκίνητο. Φορούσα ακόμη την ποδιά μου. Ο ιδιοκτήτης, μόλις μας είδε να φεύγουμε, βγήκε έξω, στάθηκε στη μέση του δρόμου και μας πετούσε πέτρες. «Βγάλε την ποδιά σου» μου είπε ύστερα από λίγο ο οδηγός. Στην υπόλοιπη διαδρομή δεν μίλησε σχεδόν καθόλου. Ήταν ένα σκοτεινό απόγευμα. «Είσαι αχτένιστη» είπε χωρίς να με κοιτάξει ενώ έδινε ένα δίφραγκο στο παιδί ενός βενζινάδικου έξω από τα Γιάννενα για να καθαρίσει το παρμπρίζ.

«Ροβινσώνα!»

«Σκάσε» είπε.

Είχα γδυθεί εντελώς. Τα νύχια του δεξιού μου ποδιού ήταν βρόμικα και τα έκρυβα με την αριστερή μου πατούσα. Τι στο διάολο παριστάνω εδώ στημένη σαν πελαργός, σκέφτηκα. Ο φίλος κοίταζε αλλού. «Κρυώνω» του είπα. «Αν κρυώνεις, ντύσου», απάντησε, «σου ζήτησε κανείς να γδυθείς;». «Σκέφτηκα

μήπως ήθελες...» «Να ήθελα τι;» είπε και με κοίταξε βαριεστημένος. Έβγαλε από τη βαλίτσα του μια μικρή δερμάτινη θήκη και την άνοιξε πάνω στο κρεβάτι. «Θα γυαλίσω τα παπούτσια μου» δήλωσε με έμφαση.

Γλίστρησα μέσα στο κρεβάτι και με πήρε ο ύπνος. Κάποια στιγμή με σκούντησε, μου είπε ότι η ώρα ήταν δέκα κι ότι αυτός έπρεπε να βγει. «Θά 'ρθω μαζί σου» του είπα. «Έχω δουλειά» μ' έκοψε και προχώρησε προς την πόρτα. «Πεινάω» του φώναξα. Έβγαλε από την εσωτερική τσέπη του σακακιού του ένα παλιό δερμάτινο πορτοφόλι, διάλεξε ένα τσαλακωμένο χαρτονόμισμα και μου το πέταξε πάνω στο κρεβάτι. «Αυτά φτάνουν» είπε.

Γλίστρησα πιο βαθιά κάτω από τα σκεπάσματα και προσπάθησα να κοιμηθώ πάλι. Τα παντζούρια είχαν μείνει ανοιχτά κι από το παράθυρο έμπαινε τώρα ένα φως αμυδρό και σαλιωμένο. Σπουδαία η εκδρομή στα Γιάννενα, σκέφτηκα. Τα καλοριφέρ έπρεπε να είχαν σβήσει γιατί μια αίσθηση παγωμάρας

μαζί με υγρασία προχωρούσε κλιμακωτά κάτω από τις κουβέρτες προς τα πόδια μου. Θα βγω για μια βολτίτσα, σκέφτηκα.

Η ρεσεψιόν ήταν έρημη. Λιγοστά κλειδιά κρέμονταν από μια σειρά καρφιά μπηγμένα στον τοίχο πίσω από τον πάγκο. Κοιτάζοντας αριστερά είδα ότι ένας μικρός και άδειος από έπιπλα προθάλαμος οδηγούσε στο δωματιάκι της τηλεόρασης όπου προηγουμένως είχα δει τους γέρους. Το δωματιάκι τώρα ήταν άδειο. Από την ανοιχτή τηλεόραση ακουγόταν η ζωηρή φωνή του σπίκερ που παρουσίαζε ένα μουσικοχορευτικό σόου. Δυο τρία κορίτσια λιχνίζονταν χορευτικά γύρω του ενώ αυτός φορώντας γούνα αλλά τρομερά ηλιοκαμένος μιλούσε σε μια ξένη γλώσσα από το μικρόφωνο. Δεν πρέπει να ήταν ένοικοι του ξενοδοχείου, σκέφτηκα για τους γέρους. Βγαίνοντας έξω βρήκα την υπηρέτρια του ξενοδοχείου να μιλάει στον δρόμο με έναν μεσόκοπο αστυφύλακα. Μόλις με είδε, σταμάτησε να μιλάει κι έγινε ακόμα περισσότερο κόκκινη.

«Πώς πάνε για το κέντρο της πόλης;» ρώτησα τον αστυφύλακα. «Το κέντρο; Εδώ είναι το κέντρο» είπε αυτός κι έκανε μια αόριστη, κυκλική χειρονομία.

Μόλις βγήκα από το αδιέξοδο, έστριψα αριστερά και βρέθηκα στον κεντρικό δρόμο. Η βροχή είχε σταματήσει αλλά έκανε κρύο. Θα του πω να μου αγοράσει παλτό. Αύριο, σκέφτηκα. Το πεζοδρόμιο ήταν σχεδόν έρημο. Αραιά και πού περνούσε κάποιο μικρό αυτοκίνητο και φώτιζε σαν αστραπή τις σπασμένες σχάρες των υπονόμων. Απέναντι, μια παρέα συζητούσε ζωηρά μπροστά σε ένα περίπτερο. Ο περιπτεράς είχε βγει κι αυτός έξω και τους παρακολουθούσε με συλλογισμένη έκφραση. Αποφάσισα να τους πλησιάσω. Μόλις με είδε ο περιπτεράς, μπήκε πάλι μέσα και με κοίταξε ερωτηματικά ανάμεσα σε σωρούς από σοκολάτες και μπισκότα. «Ένα στιλό» είπα. Έστερα κάθισα να χαζέψω την παρέα. Κάποιος είχε υποσχεθεί σε κάποιον άλλον να του δανείσει το αυτοκίνητό του, ένα

ημιφορτηγό, για να βγει με μια γκόμενα αλλά τώρα η δικιά του γκόμενα, μια παντρεμένη, τα είχε κανονίσει να τον συναντήσει εκείνο το βράδυ κι εκείνος δεν ήθελε να χάσει την ευκαιρία. «Δεν είναι ότι δεν θέλω αλλά δεν μπορώ», εξηγούσε στους άλλους, «η γυναίκα κινδυνεύει τη ζωή της για να με δει, δηλαδή για να δει εμένα...». Άλλοι τέσσερις πέντε νεαροί πλησίασαν κι άρχισαν να παρακολουθούν τον τσακωμό με μεγάλο ενδιαφέρον. Κάποιος μουρμούρισε ότι ήξερε καλά ότι η γκόμενα του ημιφορτηγού δεν ήταν παντρεμένη κι ο ημιφορτηγός πετάχτηκε έξαλλος κι είπε «Πάρ' τον λόγο σου πίσω, ρε», αλλά εκείνος δεν πήρε πίσω τον λόγο του γιατί κανείς δεν ήξερε ποιος ήταν κι ο καθένας από την ομάδα κοίταζε τον άλλον σαν να τον κατηγορούσε εσύ το είπες κι εκείνος στον οποίο ο ημιφορτηγός είχε αρχικά υποσχεθεί το ημιφορτηγό άρχισε να λέει με κλαψιάρικη φωνή ότι αν ένας άντρας δεν κρατάει τον λόγο του δεν είναι άντρας και ούτω καθεξής. Κανείς δεν μου

έδινε σημασία κι αποφάσισα να συνεχίσω τον δρόμο μου. Έξω από ένα ζαχαροπλαστείο, με πλεύρισε ένας στρατιώτης και μου πρότεινε να με κεράσει ένα ρυζόγαλο. Μπήκαμε μέσα και παράγγειλα δύο. Ύστερα φώναξα πάλι το γκαρσόνι και παράγγειλα ακόμη δύο. Ο στρατιώτης με παρατηρούσε χαμογελώντας σαστισμένος. Άλλα δυο ζευγάρια κάθονταν σε μια απόμερη γωνιά του ζαχαροπλαστείου και ρουφούσαν την πορτοκαλάδα τους συνωμοτικά. Το γκαρσόνι σαπούνιζε με ένα μεγάλο σφουγγάρι το μπροστινό τζάμι του ψυγείου χωρίς να δίνει σημασία. Από το εσωτερικό του μαγαζιού ένα ραδιόφωνο μετέδιδε τις νυχτερινές ειδήσεις. Το γκαρσόνι μάς πλησίασε και ζήτησε να πληρωθεί. «Πρέπει να παραδώσω ταμείο» εξήγησε. Από τα ακρινά τραπεζία έφταναν πνιχτά γελάκια. Ο στρατιώτης τούς έριξε ένα κλεφτό βλέμμα και χαμογέλασε πονηρά. «Ξέρω μια οικοδομή πίσω από τον σταθμό των υπεραστικών» είπε.

* * *

Όταν γύρισα στο Εσπέρια, τον βρήκα να με περιμένει όρθιος πίσω από την πόρτα του δωματίου. «Πού ήσουν;» ρώτησε αγριεμένα. Από τη μέση κι απάνω φορούσε μόνο μια λευκή φανέλα κιτρινισμένη στις μασχάλες. Το στήθος του ήταν πλαδαρό και άτριχο. Αντίθετα, δυο αραιές φούντες φύτρωναν σαν επωμίδες στους ώμους του. «Είχα πει να μη βγεις» ούρλιαξε ξανά. Με άρπαξε από τα μαλλιά και με έσυρε στο πάτωμα. Φτάνοντας στο μπάνιο άνοιξε με μια κλοτσιά την πόρτα και με τράβηξε μέσα. Ο πόνος ήταν τόσο δυνατός που αισθανόμουν να μου ξεκολλάει το κρανίο. Μπροστά στη βάσκα του ντους με παράτησε απότομα κάτω. «Εδώ θα μείνεις όλο το βράδυ» είπε με ήσυχη φωνή. Άκουσα το σιφόνι του διπλανού δωματίου να τρέχει κι ύστερα το καπάκι να πέφτει υπόκωφα πάνω στην κουλούρα του καμπινέ. Κάποιος ευχήθηκε καληνύχτα σε κάποιον άλλον και δεν πήρε απάντηση ή τουλάχιστον εγώ δεν την άκουσα. Κοιμήθηκα βαριά.